

Csönd volt. Megint György törté meg.

— Egyszer el kellett mondani valakinek. Nem mintha a lelkiismeretemet nyomná — de muszáj volt elmesélni. Azért vagyok férfi. Azért kell az ilyet egy nőnek elmondani. Most már tudod. — A csónak már a Római-part előtt lebegett. Odahallatszott a part halk lármája, egy-két vidáman felszökő hang. Hallgattak most. Aztán Anna megszólalt. Látta,

hogyan György vár tőle valamit. Látván, asszonyosan mondta:

— György, most már a bűntársad lettem. Tudod ezt? Életre-halálra.

— Életre-halálra — ismételte György, odahúzta magához Anna kezét és megsókolta.

— Most már nem titok. De neked igen. Tudod?

— Tudom. Őrizni fogom — mondta Anna és játékosan meglegyintette a fiú arcát.

IRNI — van-e ennél kockázatosabb valami? Ha elgondoljuk, hogy mitől függ a sikere, hogy milyen véletleneknek kell összehatniok, melyek folytán valaki tökéleteset alkot, hogy a tehetségen, rátermettségen, műveltségen kívül mennyi apró-cseprő, jelentéktelenné tetsző tényezőnek kell óraműszerűen egybevágni, hogy az alkotókészség teljes mivoltában mutatkozzék meg s hogy kedve is legyen megmutatkozni, ha számbavesszük, hogy az sem közönyös, mit láttunk, mit hallottunk itt vagy ott, mielőtt tollat vennénk kezünkbe, mit ettünk, mit ittunk tegnap s miképp hull a lámpafény kéziratpapírrunkra, mikor dolgozunk, akkor a vakmerő játéktól előbb megrémülünk, aztán kétségbeesünk és az egészet nem kisebb csodának érezzük; mint azt, hogy vagyunk, hogy folyton változó szerves életünk valamely szeszélye folytán bármely pillanatban nem áll meg a szívünk verése.

Kosztolányi Dezső: *Ábécé a prózáról és regényről*